

Proces devastator de distrugere a familiei (1)

Interviu cu Părintele Nicolae TĂNASE de la Parohia Valea Plopului

Ioan Enache, <http://credinta-ortodoxa.ro/>, martie 2010

- Vă ocupați cu râvnă, cu toată energia de mult timp de problemele familiei și ale copiilor din România, probleme pe care le cunoașteți mai bine ca oricare altul. Cum vedeți în acești ani din urmă starea familiei românești? Mai are ea temelie trainică?

- Din păcate, anul 2009 nu se identifică cu anii trecuți și cu anii mai dinainte. Din fericire, Biserica rămâne în principiile și rânduielile ei neschimbate. Infailibilitatea Bisericii, capacitatea ei de a lucra fără greșală, fiindcă îl are în capul ei pe Hristos, poate da nădejdea ca familia să revină în matca obișnuită. Asta înseamnă curgerea firească a vieții în Taina cununiei și, în casă, realizarea dezideratelor de creștere și educare a copiilor.

- O familie tradițională este formată din tată, mamă, copii, dar și bunici, și bătrâni. Care mai este acum relația mamă-tată și copii și apoi a acestora cu bătrânii, cu bunicii?

- Depinde dacă aceste trei categorii de vârste au procedat la izolare sau nu. Câtă vreme copiii nu mai petrec viața lor cu părinții, pentru că părinții și-au izolat copiii prin televizor, prin internet, prin toate nebuniile moderne, câtă vreme părinții nu mai au legături cu părinții lor, respectiv bunicii copiilor, pentru că ei sunt persoane post-moderne iar ceilalți sunt expirați, retrograzi, stăpânește ruptura. Aceasta e așa de puternică, încât e greu să sperî în refacere fără credință, spovedanie, rugăciune, pocăință.

- Ați vorbit de relațiile sufletești, le-aș zice duhovnicești. Mai există însă o relație familială complet distrusă încă din anii de după revoluția franceză de la 1789, mai ales în secolul al XIX-lea: rolul protector al familiei tradiționale față de copii și față de bătrâni a fost preluat de către stat. Acum statele moderne își asumă rolul de pater pentru copii, chiar preluându-i de la părinți. Iar pe bătrâni i-au rupt de familia lor prin pensii, cărora înainte de anul 1850 nici nu li se cunoștea numele. Prin aceasta, cele trei vârste, cum le-ați numit Sfinția Voastră, sunt complet rupte unele de altele, structura familiei fiind pulverizată.

- Occidentul cunoaște de mult aspecte mult mai grave ale acestor realități, chiar dacă au creat aziluri superdotate pentru bătrâni, din care lipsește cu desăvârșire căldura dragostei familiei. Asta au făcut în primul rând. Au distrus dragostea dintre oameni, în primul rând a celor de același sânge. În primul rând copiii au nevoie de bunici. Acum nu duc lipsă gravă de părinți, dar și de bunici. Copiii pe care îi ocrotește parohia noastră, în cadrul serviciului social care funcționează după noul Statut al Bisericii, duc lipsă sufletească de părinți, pe care încercăm să-i înlocuim, și încă mai mare lipsă de bunici. Bunicii nu pot fi nici neglijați, nici înlocuiți. Ei au rolul lor, dat de Dumnezeu, în educarea și formarea copiilor. E bine ca statul să nu preia cu forța rolul acesta, ci trebuie să protejeze familia. A proteja e una și a înlocui rolul părinților este alta.

- În comunism, prin distrugerea proprietății private și pauperizarea întregii populații au fost spulberate posibilitățile de protecție a persoanei prin familie, nu a mai rămas nimic nici pentru urmași, nici pentru înaintași. Tot omul a ajuns la mâna statului, marele proprietar. Astfel s-au creat condițiile ca, în acești ani postdecembriști, să se poate distruge familia mai ușor în România.

- La ce ar trebui să ne așteptăm? De ce trebuie să avem așa mari pretenții la aceste lucruri care nu au nimic comun cu Hristos? Greșelile mari apar în relația Biserică și stat, Biserica în stat, Biserica națională... Biserica nu e din lumea asta. În nici într-un caz nu poate să vină statul să facă reguli Bisericii. Biserica are regulile ei de care statul nu ține cont și nici nu-i convin. Dacă statul ar fi creștin, atunci duminica nu s-ar lucra, cârciumile nu s-ar deschide, în post mâncarea ar fi adecvată și nu s-ar vinde cărnuri în magazine. Or, statul nu face aceasta și noi ne supunem unui astfel de stat care, mai înainte, făcea și multe alte rele: prigonea, omora, îi arunca pe creștini la fiare, îi extermina în lagăre și temnițe înfiorătoare. Ce pretenții să avem de la un astfel de stat? Măcar atâta de ar face, să nu se mai laude că ajută și face bine cetățenilor, când de fapt strică. Asta nu înseamnă că suntem împotriva statului, ci doar criticăm niște aspecte care sunt vizibile pentru toată lumea.

- Este de plâns, la ora actuală, procentul de formare a familiilor tinere în România în comparație cu procentul desfacerii căsătoriilor. Am văzut prin ziare titluri deșănțate, de felul „România divorțată”, așa de mare este numărul divorțurilor, semn clar al unui proces devastator de distrugere a familiilor. Ce ziceți, este întâmplător acest fenomen?

- Nu. Lucrurile sunt scăpate din mână de către oamenii cu responsabilități spirituale. Adică noi, preoții, noi, creștinii ortodocși cu pretenții de trăire a credinței, noi, intelectualii cu pretenții de cunoaștere. Eu sunt mirat că atunci când cineva se sinucide, aruncându-se de la etaj, nu este întrebat preotul din parohia respectivă, dacă îl cunoaște pe sinucigaș, dacă venea la spovedanie, ce probleme avea persoana respectivă, boli psihice, ai discutat cu părinții, ce cauze au provocat tragedia? Dar lucrul acesta nu se întâmplă. Ceea ce înseamnă că noi nu avem o preocupare pentru problemele oamenilor din parohie. De aceea ne facem vinovați, deoarece Biserica ar trebui să lucreze continuu sobornicește, adică să ne doară durerea celui alt, împreună să ne sfătuim, împreună să lucrăm contra răului. Nu contra unor instituții sau persoane, ci contra avorturilor, a divorțurilor, a împilărilor, a sinuciderilor, a patimilor, a ispitirilor grave, a certurilor, abandonurilor etc., etc.

- Care sunt principalele cauze ale disoluției familiei în aceste vremuri?

- Este lupta răului. Întrebarea poate fi pusă și altfel: de ce noi cedăm la aceste atacuri? Este vorba de noi, preoții, credincioșii, Biserica. De ce Biserica vie cedează la aceste asalturi ale răului? De ce am ajuns în așa hal și ne supunem fără împotrivire răutăților veacului? Nu e semnificativ de ce ne atacă altul, așa e rostul lui, ispita diavolului, să ne lovească. De fapt, cauzele sunt la noi: slăbirea credinței, pierderea iubirii, acceptarea modelelor de viață moderne, primirea cu ușurință a mentalităților păcătoase. Răul, pe acest teren slab duhovnicește și moralicește, se propagă, intră, se sălășluiește înăuntrul omului și apoi explodează în faptele lui. Iar noi observăm ravagiile din societate.

- Nu reacționăm din cauza slăbiciunilor noastre. Totuși există o acțiune susținută prin legi pentru promovarea concubinaajului, a libertinismului sexual, a desfrânărilor, a avorturilor, a plăcerilor consumiste, a prostituției, a homosexualității, precum și de

modificare a conținutului educației din școală în sensul dezvoltării premature a acestor patimi.

- Cazul fetiței de 11 ani de la Iași care, cum știți din mass media, a rămas gravidă în urma unui viol, nu e singular, dar este simptomatic. Cunosco și fetițe de 10 ani care au rămas gravide, au născut și sunt bine acum. A fost dusă în Anglia să facă avort și s-a sa mediatizat peste măsură pentru ca să existe motive pentru aprobarea legală a avorturilor la perioade mai mari pentru fetițe de până în 15 ani. Dușmanii vieții au avut un interes, de au făcut atâta vâlvă. Englezii pe al nostru l-au chiuretat, iar o fetiță de 15 ani de la ei a fost lăsată să nască un prunc sănătos. Au profitat de prostia noastră și pe al nostru l-au lichidat. Vedeți ce luptă este împotriva vieții? Ce luptă este împotriva neamului? Brâncoveanu de aceea a fost arestat și ucis de turci, pentru că a înmulțit neamul românesc, a susținut cu măsuri sociale creșterea demografiei, lucru neplăcut pentru dușmani. Asuprea asta socială care funcționează la noi de mai mult timp provoacă mari daune neamului sub aspect demografic. Sigur că apare ideea nocivă, „cu ce să cresc copilul acesta?”, și îl avortează. Alții îi lasă pe copii acasă și se duc prin străinătate după căpătuială, acolo uită de familie și praful se alege. Alții trimit bani mulți și copilul de acasă se destrăbălează cu ei. Dandanale, ba chiar tragedii. Împotriva acestor răutăți trebuie să luptăm. Și nu singuri, ci cu Dumnezeu alături de noi.

Proces devastator de distrugere a familiei (2)

- **Observăm împreună că tinerii de astăzi nu mai acceptă căsătoria la vârsta de 20 de ani, la 25 de ani, ci prelungesc nepermis de mult termenul pentru întemeierea unei familii. În acest timp, trăiesc în păcat, iar pe la 35-40 de ani se gândesc să se mărite sau să se însoare. Atunci însă nu mai pot concepe prunci.**

- Cum să nu rezolvi problema aceasta ușor când umblă asociațiile străine cu prezervative gratis, cu pilule anticonceptionale, și poți trăi fără soacră? Înainte vreme prelungirea perioadei de divorț, tergiversarea aspectelor civile conduceau la evitarea divorțului, aveau loc dese împăcări. Acum, însă, un divorț poate fi pronunțat în aceeași zi în care depui cererea. Unii merg dimineața la tribunal și după amiază sunt divorțați. Asta înseamnă că statul stimulează, facilitează divorțul. Și dacă facilitează divorțul înseamnă că statul e criminal asupra familiei. E vorba aici de sistemul care distruge unitatea familiei. Și când chiuretează în serie înseamnă că statul e un criminal în serie. Când dai legi peste legi care favorizează libertinajul, când te lupți din răspuțeri să legalizezi homosexualitatea, prostituția, incestul, rezultă că ești stat criminal. Asta nu înseamnă că suntem împotriva statului în general, dar ne ridicăm împotriva sistemului care lovește baza existenței noastre ca Biserică Ortodoxă, a existenței noastre ca neam.

- De ce a ajuns statul să fie criminal?

- Totuși statul lucrează prin instituțiile lui, iar instituțiile funcționează cu oameni. Aici e problema, sunt acolo persoane care admiră valorile creștine ca pe niște piese de muzeu, istorizate. Or', noi știm că Biserica nu se învechește, iar valorile creștine sunt perene, ba chiar unele, cum este iubirea aproapelui, iubirea de Dumnezeu și altele, sunt veșnice. Ba chiar a apărut acum expresia *înnoirea Bisericii*, în realitate nu există înnoirea Bisericii, ci poate a vieții bisericesti. În ce privește faptul că statul este criminal, nu știu de ce e așa, dar văd ce

face, văd că este criminal prin faptele lui. Aici mai apare o problemă. Cel care face avort este botezat? Este. Biserica îl ia la bani mărunți, de ce omori, domnule? Nu. Cine trebuie să-l ia la întrebări, patriarhul sau episcopul? Nu, preotul lui din parohie trebuie să facă asta, pentru că el îi botează, el îi face sfeștăni, el îi înmormântează tatăl, el îl cunună. În mod concret, Biserica nu luptă împotriva fenomenelor criminale din societate. De ce nu luptă împotriva lor? Pentru că le agreează. Cum? Iată, sponsorii pentru diverse lucrări nu vor fi niciodată apostrofați pentru manifestări de tipul celor evocate de noi. O singură mănăstire am întâlnit care nu ia bani de la sponsorii necununați, care nu-și plătesc angajații, care fac comerț cu tutun și alcool. Am rămas uimit că o mănăstire are criterii creștinești prin care își alege sponsorii. Și noi, la Provita pentru copiii abandonati, am primit bani necontrolați. Am întrebat de unde vin banii pe care îi donează, dar nu am verificat dacă este adevărat ce ne-au răspuns. Părintele Arsenie Papacioc are o idee foarte valoroasă când spune că raportul dintre dreptate și iubire este 2/8. Cu dreptatea câștigi doi și pierzi opt. Cu iubirea pierzi doi și câștigi opt. Este extrem de interesant raportul acesta. De ținut cont că și sponsorii aceștia sunt botezați, și ei au familie, neveste, copii, și pentru ei s-a răstignit Hristos. Uite, în acest sens, cu ajutorul Fundației Sfinții Martiri Brâncoveni din Constanța am făcut rost de un pomelnic al ginecologilor din România care fac avorturi. Sunt doar vreo 28 de medici care nu fac avorturi, iar cei care fac sunt cu sutele și cu miile. Îi pomenim pe toți, dar nu pe toți la Proscomidie, să-i lumineze Dumnezeu să nu mai omoare în serie. Pentru un criminal în serie se ridică toată poliția dintr-o țară pe urmele lui, ca să-l prindă, să-l oprească. În clinicile ginecologice se produc crime în serie, fără să se sesizeze nimeni pentru asta.

- Noncombativitatea preoților în parohii poate fi o complicitate, o formă de indiferență, dar nu constituie o cauză a proliferării avorturilor, a divorțurilor, a căderii generale a societății în păcat. Răul vine din altă parte, are rădăcinile înfipte în organismul social. După opinia mea, lupta dusă de statele moderne împotriva populațiilor este antihristică, pentru că vizează împărăția lui Dumnezeu care se constituie cu oameni botezați în Hristos.

- Toate imperiile au căzut când au lovit maternitatea. Vă spun un lucru care m-a contrariat foarte tare. Persoanele care sunt demnitari, ocârmuitori în mari instituții ale statului, la serviciu fac toate mizeriile astea de care vorbim, iar în particular merg la biserică, donează bani la mănăstiri, se închină prin pelerinaje și altele asemenea. Este o duplicitate care derutează multă lume. În creștinismul primar lucrurile erau foarte precise: ori credeai, ori nu credeai. Dacă erai credincios, te omorau, dacă nu credeai, n-aveai probleme. La ora actuală, e voie să crezi, să mergi la biserică, să faci de toate, dar nu este voie să afectezi libertatea celuilalt. Care libertate? Libertinajul, libertinismul, nebunia păcatelor de moarte. Eu am pronunțat la televiziune cuvântul curvar. O doamnă psiholog m-a întrebat: „Părinte, în ce eră trăiți dumneavoastră de vă pronunțați așa?” „Dar cum să mă pronunț?”, am întrebat eu, că vocabula asta este în dicționar. A zis: „Relații sexuale”. Păi, relații sexuale au lăcustele. Oamenii, ori sunt cununați, ori sunt necununați. Cei cununați la biserică formează o familie, dacă nu, sunt doi care curvesc.

- Se leagă de astfel de noțiuni ca să deturneze discuția de la fondul ei moral și creștinesc. Așa zisul război al cuvintelor vizează, de fapt, realități mult mai adânci. Unele state, cum sunt SUA și Anglia, au dat legi prin care scot din limbajul copiilor cuvintele mamă și tată, urmărind ca statul să fie acela care joacă rolurile respective. Dicționarele Oxford, noile ediții, nu mai cuprind cuvintele mamă și tată. În condițiile acestea mai putem vorbi de familie?

- Atunci vorbim despre cuplu. Soluția e la fiecare dintre noi. Trebuie să începem noi, cu mic cu mare, mai învățat, mai neînvățat, să menținem familia. Dacă s-ar scula din morminte înaintașii, ne-ar da palme, ne-ar muștra rău de tot pentru ce am făcut cu moștenirea lăsată de ei. Ne vor întreba: „Voi ce mai lăsați în urmă?” Să ne întrebăm singuri, oare ce lăsăm în urma noastră? Mai avem ce lăsa? Suntem în stare să mai lăsăm ceva?

- În toată lumea actuală se manifestă acut fenomenul de luare în posesie a copiilor de către stat, mai ales în privința educației. Părinții care se opun, de pildă, educației sexuale la copiii mici, de 6 ani, sunt amendați sau băgați la închisoare. Se întinde și la noi această molimă. De ce nu reacționăm în nici un fel?

- La 1758, Sfântul Cosma Etolianul zicea un lucru care, atunci când l-am citit în traducere, mi-a provocat mare mirare, nu mi-a venit să-l cred. Cu două sute de ani înainte de apariția televiziunii, Părintele acesta spunea că va veni vremea când dracul ne va vorbi dintr-o cutie vorbitoare pe care creștinii o vor așeza în locul icoanelor. Mărturisesc că am văzut textul original în care face această previziune. Televizorul în sine n-ar fi un lucru rău, dar nu are cum să nu fie rău, pentru că, întâi de toate, îmi ocupă timpul de mântuire. În al doilea rând, informația pe care o vehiculează este numai despre moarte, accidente, violențe, tâlhării, derapaje adulterine sau incestuoase, despre „personalități” cu viață complet imorală, ei bine, un astfel de conținut mă convinge că televizorul este un lucru rău, se vede clar ce vrea să facă din mine. În cazul acesta, trebuie să meditez și apoi să trec la acțiune, îmi tai cablul și zic la revedere informației de acest fel. Pentru că pot urmări la televizor și lucruri serioase, chiar bisericesti, dar cum fac să separ răul de bine?! E o problemă. Omul nu poate cu ușurință să aleagă binele de rău. Trăim vremuri de gravă amestecare, de confuzii ale valorilor și reperelor. Cine are urechi de auzit, să audă, cine are ochi de văzut, să vadă! Din mila lui Dumnezeu, fiecare e zdravăn la cap, e integru fizic și psihic, fiecare poate analiza și alege soluția cea mai potrivită pentru el.

- Credeți că putem să ne revenim?

- Acum un an nu credeam, dar m-a încurajat protestul tăcut al românilor împotriva vaccinării cu Gardasil. Au tăcut și s-au opus. Asta înseamnă că sunt lucruri care se pot organiza, inclusiv în privința salvării familiei de la pieire. Numai că orice s-ar organiza, trebuie să aibă acoperire în istoria Bisericii. Orice facem trebuie să avem acoperire în istoria Bisericii, să se fi întâmplat ceva semănător. De aceea suntem urmașii sinoadelor ecumenice ale Sfinților Părinți, experienței Bisericii, trăirii pustnicilor, ca să ne folosim întocmai de învățătura care ni s-a transmis. De exemplu, Sfântul Ioan Gură de Aur a fost caterisit și, la Constantinopol, n-a mai slujit public. În pustiul în care a fost exilat a slujit și a făcut-o cu atâta convingere, încât atunci când i-a picat un păianjen otrăvitor în potirul cu Sfânta Împărtășanie, el a consumat tot conținutul potirului fără să pățească nimic. Ori, la ora actuală, dacă cineva este oprit să slujească, el totuși slujește. Își face cabinet particular și creștinii, ca o turmă năucă, năvălesc acolo. Lucrul acesta nu e cu acoperire în istoria Bisericii. Trăim o criză foarte profundă, nu aceasta financiară de care se face atâta caz, ci o criză de autoritate, de canonicitate, constând în felul în care ne raportăm credincioșii la preoți, preoții la credincioși, preoții la episcopi, episcopii la preoți. Ea trebuie depășită, pentru că nu putem birui fiecare separat. Ci toți împreună cu Hristos.